

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 14 września 2023 r.

DIH-4.707.15.2023.TN

DECYZJA DIH-4.14.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i poz. 803) zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, art. 91 pkt 26 lit. d, art. 92 pkt 5, art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), zwaną dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 20 czerwca 2023 r. wniesionego przez Pana Jarosława Jurkiewicza prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą SERWIS TECH JAROSŁAW JURKIEWICZ ze stałym miejscem wykonywania działalności gospodarczej w Augustowie od decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku nr DS.23.2023 (sygn. akt 8361.43.2023.JSL) z 15 czerwca 2023 r. wydanej w przedmiocie wymierzenia w/w przedsiębiorcy kary pieniężnej w wysokości 5000 zł (pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora wynikających z art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym polegających na udostępnieniu na rynku czterech partii wyrobów przeznaczonych dla gospodarstw domowych bez informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, określonych w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie,

**Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W dniu 27 czerwca 2023 r. do Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku, zwanego dalej „Podlaskim WIIH”, wpłynęło odwołanie z dnia 20 czerwca 2023 r. wniesione przez Pana Jarosława Jurkiewicza prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą SERWIS TECH JAROSŁAW JURKIEWICZ od decyzji Podlaskiego WIIH nr DS.23.2023 (sygn. akt 8361.43.2023.JSL) z 15 czerwca 2023 r. wydanej w przedmiocie wymierzenia w/w przedsiębiorcy kary pieniężnej w wysokości 5000 zł z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora wynikających z art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym polegających na udostępnieniu na rynku czterech partii wyrobów przeznaczonych dla gospodarstw domowych bez informacji o potencjalnych skutkach dla

środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, określonych w art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy.

Decyzja Podlaskiego WIIH została doręczona stronie 19 czerwca 2023 r., natomiast odwołanie zostało doręczone osobiście w delegaturze WIIH w Suwałkach w dniu 27 czerwca 2023 r.

Pismem z dnia 5 lipca 2023 r. Podlaski WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”. Pismem z dnia 19 lipca 2023 r. Podlaski WIIH uzupełnił akta sprawy o oryginał przedmiotowego odwołania.

Inspektorzy WIIH w Białymstoku, delegatury w Suwałkach, w dniach 6-13 marca 2023 roku przeprowadzili kontrolę w Sklepie Serwis Tech, ul. Karola Brzostowskiego nr 10A, lok. 3 w Augustowie, należącym do przedsiębiorcy Jarosława Jurkiewicza prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Serwis Tech Jarosław Jurkiewicz – dalej „przedsiębiorca”, „strona”. Kontrola została poprzedzona doręczeniem w dniu 24 lutego 2023 roku, zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nr DS.8360.1.21.2023 z dnia 21 lutego 2023 roku.

Przedmiotem kontroli było sprawdzenie prawidłowości wykonywania działalności w zakresie wynikającym z art. 37 i art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie.

W pierwszym dniu kontroli inspektorzy stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca niezgodnie z art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie udostępnił na rynku cztery partie sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez informacji określonych w art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy tj.

- 1) Szlifierkę kątową Metabo WEV 850-125, kod EAN 4007430338129,
- 2) Akumulatorową wiertarko-wkrętkę Power Maxx BS Basic Metabo 12V, kod EAN 4061792188242,
- 3) Akumulatorową wiertarko-wkrętkę udarową Milwaukee M 12 BDD-201C, Code: 44191605009891H2021, kod EAN 4058546372330,
- 4) Pilarke szablastą akumulatorową C 12 HZ-0 Milwaukee, Code: 4670 89 04 0010110, kod EAN 4002395236367.

Bezpośrednio na przedmiotowych produktach i w ich oryginalnych instrukcjach obsługi zamieszczony był symbol selektywnego zbierania - przekreślony kosz oraz podano następujące informacje.

W przypadku szlifierki kątowej Metabo WEV 850-125 w pkt 13 instrukcji obsługi „OCHRONA ŚRODOWISKA” zawarto następujące zapisy o treści:

„Powstający pył podczas szlifowania może zawierać substancje szkodliwe. Nie usuwać z odpadami komunalnymi, przekazać do punktu odbioru odpadów specjalnych. Przestrzegać lokalnych przepisów dotyczących utylizacji i recyklingu zużytych maszyn, opakowań i osprzętu. Dotyczy tylko państw UE: nie wyrzucać elektronarzędzi wraz z odpadami komunalnymi! Zgodnie z Dyrektywą europejską 2012/19/UE o zużytych urządzeniach elektrycznych i elektronicznych oraz jej implementacją w prawodawstwie krajowym zużyte elektronarzędzia trzeba segregować i poddawać odzyskowi surowców wtórnych zgodnie z przepisami o ochronie środowiska”.

W przypadku akumulatorowej wiertarko-wkrętarki Power Maxx BS Basic Metabo 12V: w pkt 10 instrukcji obsługi - OCHRONA ŚRODOWISKA zawarto następujące zapisy o treści:

„Należy przestrzegać krajowych przepisów dotyczących utylizacji zużytych urządzeń, opakowań i akcesoriów zgodnie z ochroną środowiska naturalnego oraz zasadami recyklingu. Akumulatorów nie wolno wyrzucać wraz z odpadami z gospodarstwa domowego! Uszkodzone lub zużyte akumulatory należy oddawać do punktu sprzedaży Metabo! Nie wrzucać akumulatorów do wody. W trosce o środowisko naturalne nie należy wyrzucać elektronarzędzi ani akumulatorów wraz z innymi odpadami komunalnymi. Należy przestrzegać krajowych przepisów dotyczących segregacji odpadów i recyklingu zużytych urządzeń, opakowań i akcesoriów. Przed utylizacją należy rozładować akumulator w elektronarzędziu. Zabezpieczyć styki przed zwarcie (np. zaizolować taśmą klejącą).”

W przypadku akumulatorowej wiertarko-wkrętarki udarowej Milwaukee M 12 BDD-201C, Code: 44191605009891H2021, kod EAN 4058546372330 oraz akumulatorowej pilarki szablastej Milwaukee C12 HZ-0, Code: 4670 8904001010E2021, kod EAN 4002395236367, na str. 47 instrukcji obsługi w punktach SYMBOLE zamieszczono zapisy o następującej treści:

„Urządzenia elektryczne, baterie/akumulatory nie mogą być usuwane razem z odpadami pochodzącymi z gospodarstw domowych. Urządzenia elektryczne i akumulatory należy gromadzić oddzielnie i w celu usuwania ich do odpadów zgodnie z wymaganiami środowiska naturalnego, oddawać do przedsiębiorstwa utylizacyjnego. Proszę zasięgnąć informacji o centrach recyklingowych i punktach zbiorczych u władz lokalnych lub u wyspecjalizowanego dostawcy”.

W toku trwania czynności kontrolnych przedsiębiorca - wycofał z obrotu handlowego produkty niewłaściwie oznakowane do czasu uzupełnienia brakujących informacji. Kontrolę zakończono w dniu 13 marca 2023 roku, w siedzibie przedsiębiorcy. Protokół sporządzono w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden egzemplarz po podpisaniu przez stronę przekazano kontrolowanemu przedsiębiorcy. W dniu 13 marca 2023 roku, po zapoznaniu się z treścią protokołu kontroli przedsiębiorca poinformował kontrolujących o podjęciu działań polegających na nawiązaniu kontaktu z dostawcami zakwestionowanego sprzętu w celu uzyskania i dołączenia do wyrobów brakujących informacji wynikających z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie. Stosowną adnotację o powyższych czynnościach inspektorzy zapisali odręcznie w dwóch egzemplarzach protokołu kontroli. Strona postępowania nie wniosła uwag do treści protokołu. Strona nie wniosła uwag również w przewidzianym w treści art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu.

Strona postępowania w dniu 24 marca 2023 roku na adres poczty elektronicznej, Delegatury WIIH w Suwałkach, nadesłała korespondencję e-mailową, w której poinformowała, że w nawiązaniu do zaleceń kontrolnych zwróciła się do dostawców kwestionowanych towarów o uzyskanie wyjaśnień i brakujących informacji wynikających z art. 13 ust. 1 pkt 2 wyżej w/w ustawy i otrzymała odpowiedź dotyczącą pierwszego wymienionego w protokole zakwestionowanego sprzętu czyli Szlifierki kątowej Metabo WEV 850-125. Firma Metabo Polska Sp. z o. o. z siedzibą w Stargardzie (dostawca sprzętu) nadesłała załączoną do akt sprawy opinię adwokata. Szlifierka ta w przeciwieństwie do pozostałych sprzętów zasilana była

wyłącznie elektrycznie natomiast trzy pozostałe sprzęty wyposażone były w akumulatory. Strona pomimo deklaracji, że wystąpiła do dostawców w sprawie zakwestionowanych przez inspektorów sprzętów nie przekazała innych stanowisk dostawców odnoszących się do trzech pozostałych sprzętów zasilanych akumulatorami.

W dniu 16 maja 2023 roku na adres siedziby przedsiębiorcy, zostało wystosowane pismo w przedmiocie wszczęcia z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 39 pkt 3 o użytym sprzęcie. Podlaski WIIH poinformował stronę o prawie do wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów w toku postępowania jak i po zakończeniu, a przed wydaniem decyzji o prawie do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań i składania wniosków dowodowych na podstawie w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma. Strona została poinformowana o brzmieniu art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, który to przepis odnosi się do zasad wymiaru kary (art. 93) i umożliwia stronie wykazanie, że popełnienie deliktu jest skutkiem okoliczności, za które nie powinno się karać (działanie siły wyższej, stan wyższej konieczności, działanie osób trzecich, za które on nie odpowiada) co w konsekwencji skutkuje brakiem wszczęcia postępowania administracyjnego lub jego umorzeniem. Przepis ten reguluje zasadę odpowiedzialności obiektywnej (strict liability) sprawcy deliktu w przepisach prawa w zakresie ochrony środowiska.

W dniu 23 maja 2022 roku przedsiębiorca osobiście, do Delegatury WIIH w Suwałkach dostarczył pismo opatrzone datą 22 maja 2023 roku, w którym powołał się na dyspozycję art. 93 ust. 4 w/w ustawy oraz wniósł o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i umorzenie postępowania w przedmiotowej sprawie. W przedłożonym piśmie przedsiębiorca wskazał, iż w czasie ponad 20 - letniej działalności gospodarczej zawsze starał się wykonywać ją z należytą starannością i postępować zgodnie z obowiązującymi przepisami, co potwierdzają wcześniejsze kontrole przeprowadzane przez różne instytucje, z których żadna nie zakończyła się postępowaniem mandatowym, czy karnym, a zalecenia pokontrolne - jeśli miały miejsce - zawsze były wykonywane w całości. Zdaniem Strony, to wprowadzający sprzęt na rynek polski są odpowiedzialni za dołączenie niepełnej dokumentacji do wyrobów. Strona podkreśliła, że jako mikroprzedsiębiorca zatrudniający tylko jednego pracownika nie jest w stanie wychwycić nieprawidłowości, ponieważ posiadając w swojej ofercie handlowej różnego rodzaju sprzęt nie ma możliwości skontrolowania, czy wprowadzający wypełnili swój obowiązek wynikający z wyżej cytowanego przepisu. Strona nadmieniła, że jej działalność handlowa skupia się w 95% na sprzedaży dla firm i podmiotów gospodarczych, a żadne z 4 elektronarzędzi zakwestionowanych podczas kontroli nie jest przeznaczone i nie było oferowane do sprzedaży dla gospodarstw domowych. Jednocześnie strona wskazała, że prowadzona działalność jest jedynym źródłem utrzymania jego rodziny i pracownika, a nałożenie kary administracyjnej może skutkować zamknięciem prowadzonej przez nią firmy, co przyniesie też inne negatywne skutki społeczne. Uzasadniając powyższy wniosek przedsiębiorca wyjaśnił, że dopełnił wszystkich możliwych działań, aby wyeliminować stwierdzone naruszenia podkreślając, że niezwłocznie po ujawnieniu nieprawidłowości podjął odpowiednie działania naprawcze - wycofał ze sprzedaży 4 partie sprzętu oraz zwrócił się do dostawców o udostępnienie brakujących informacji, które po otrzymaniu miały być dołączone

do produktów znajdujących się w ofercie handlowej. W oczekiwaniu na brakujące informacje od wprowadzających sprzęt do obrotu, we własnym zakresie uzupełnił instrukcje obsługi o wymagane ustawą zapisy. Ponadto przedsiębiorca wskazał, że Inspekcja Handlowa powinna pomagać obywatelom i służyć radą, a nie tylko karać. Podkreślił, że rzeczowa kontrola inspektorów i protokół kontroli wystarczyły do znacznego rozszerzenia jego wiedzy o obowiązkach dystrybutora, aby w przyszłości uniknąć podobnych błędów.

Podlaski WIIH decyzją nr DS.23.2023 (sygn. akt 8361.43.2023.JSL) z 15 czerwca 2023 r. wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5000 zł z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora wynikających z art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie polegających na udostępnieniu na rynku czterech partii wyrobów przeznaczonych dla gospodarstw domowych bez informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, określonych w art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy.

Strona wniosła odwołanie od decyzji I instancji zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o jej uchylenie oraz o umorzenie postępowania w ww. sprawie.

W swoim odwołaniu strona podniosła następujące zarzuty:

I Zarzuty naruszenia prawa materialnego

Zarzut naruszenia art. art. 39 pkt 3 oraz art 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie polegające na ich niewłaściwej wykładni i błędnym zastosowaniu poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że w sytuacji, w której w sprzęcie elektrycznym nie występują żadne niebezpieczne substancje - na podmiocie prowadzącym dystrybucję sprzętu nie zawierającego w sobie żadnych substancji niebezpiecznych ciąży obowiązek załączania informacji „o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych”.

II Zarzuty naruszenia przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik postępowania

- 1) **zarzut naruszenia art. 7 KPA w związku z art 77 KPA** polegające na niepodjęciu działań, do których organ był zobowiązany z urzędu i niewyjaśnienie w toku postępowania administracyjnego - czy w elektronicznych wskazanych w decyzja Nr DS.23.2023 z dnia 15.06.2023 roku znajdują się jakiekolwiek substancje niebezpieczne skutkujące koniecznością załączenia do nich informacji o której mowa w art 13 ustawy o zużytym sprzęcie a w konsekwencji niewyjaśnienie, czy dystrybutor sprzętu elektrycznego miał obowiązek dołączać do sprzętu wyszczególnionego w zaskarżonej decyzji informację o skutkach, dla środowiska i ludzi wynikających z obecności w tymże sprzęcie substancji niebezpiecznych;
- 2) **zarzut naruszenia art. 6 KPA** (zasady praworządności) - nakładającej na organ działanie na podstawie i w granicach prawa w zakresie w jakim organ zastosował domniemanie istnienia w skontrolowanym sprzęcie jakichkolwiek substancji niebezpiecznych bez przeprowadzenia w tym zakresie postępowania wyjaśniającego mimo istnienia takiego obowiązku;
- 3) **zarzut naruszenia art. 7a KPA (zasady rozstrzygania wątpliwości prawnych na korzyść strony)** w zakresie - w jakim organ zinterpretował przepisy w sposób

niekorzystny dla strony - w sposób sprzeczny z obowiązującymi regułami wykładni przepisów oraz w sposób odmienny od brzmienia analogicznych przepisów na terenie Unii Europejskiej;

- 4) **zarzut naruszenia art. 81a KPA** polegające na rozstrzygnięciu, wbrew regułom wynikającym z Kodeksu Postępowania Administracyjnego, wątpliwości co do stanu faktycznego na niekorzyść strony i nieuprawnione przyjęcie, że wskazany w decyzji sprzęt elektryczny był oferowany do gospodarstw domowych w sytuacji, w której z wyjaśnień strony jak również z charakteru i przeznaczenia sprzętu wyszczególnionego w decyzji wynika, że nie ma zastosowania w gospodarstwach domowych. Strona zarzuca również niepodjęcie jakichkolwiek działań zmierzających do wyjaśnienia tej kwestii i przyjęciu w decyzji domniemań nie wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 KPA w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W trakcie kontroli w odniesieniu do czterech partii sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych tj. szlifierki kątovej Metabo, Akumulatorowej wiertarko-wkrętarki Power Maxx BS Basic Metabo, Akumulatorowej wiertarko-wkrętarki udarowej Milwaukee oraz Pilarki szablastej akumulatorowej C 12 HZ-0 Milwaukee stwierdzono naruszenie przepisów art. 39 pkt 3 o zużytym sprzęcie z uwagi na brak dołączonej informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi, wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, co zostało określone w art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy.

Zgodnie z brzmieniem art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie „Dystrybutor jest obowiązany do: (...) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych”.

Treść art. 13 ust. 1 w/w ustawy wskazuje, że: „Wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o:

1) zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 (symbol selektywnego zbierania - przekreślony kosz);

2) potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.”

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. d ustawy o zużytym sprzęcie: administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto (...) wbrew przepisom art. 39 udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 w/w ustawy. Zgodnie z art. 92 pkt 5 administracyjne kary wynoszą w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22-24 i 26 - od 5000 zł do 500 000 zł. Stosownie zaś do art. 93 ust. 2 tej ustawy, administracyjne kary pieniężne za naruszenie przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza w drodze decyzji właściwy Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej.

Nie ulega wątpliwości, że przedsiębiorca jest dystrybutorem w rozumieniu przepisów w/w ustawy. W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 2 w/w ustawy: „Ilekoć w ustawie jest mowa o (...) „dystrybutorze rozumie się przez to osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt”.

Ustawa o zużytym sprzęcie określa również definicję udostępnienia na rynku. W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 17 w/w ustawy: „Ilekoć w ustawie jest mowa o (...) „udostępnieniu na rynku - rozumie się przez to dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie”.

Ustawa o zużytym sprzęcie zawiera również definicję sprzętu, sprzętu przeznaczonego do gospodarstw domowych oraz zużytego sprzętu a także zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych.

W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 13 w/w ustawy: „Ilekoć w ustawie jest mowa o (...) sprzęcie - rozumie się przez to urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego.”

W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 14 w/w ustawy: „Ilekoć w ustawie jest mowa o (...) „sprzęcie przeznaczonym dla gospodarstw domowych - rozumie się przez to sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe”.

W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 24 w/w ustawy: „Ilekoć w ustawie jest mowa o (...) „zużytym sprzęcie - rozumie się przez to sprzęt stanowiący odpady w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, łącznie ze wszystkimi częściami składowymi, podzespołami i materiałami eksploatacyjnymi stanowiącymi część sprzętu w momencie pozbywania się go.”

W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 25 w/w ustawy: „Ilekoć w ustawie jest mowa o (...) zużytym sprzęcie pochodzącym z gospodarstw domowych - rozumie się przez

to zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych oraz zużyty sprzęt pochodzący ze źródeł innych niż gospodarstwa domowe, który ze względu na charakter i ilość jest podobny do zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych; za zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych uznaje się odpady powstałe ze sprzętu, który z dużym prawdopodobieństwem będzie używany zarówno przez gospodarstwa domowe, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe.”

Zakwestionowane elektronarzędzia to sprzęt ogólnodostępny i oferowany do sprzedaży bez dodatkowych uwarunkowań w tym zakresie. Ponadto dokumentacja dołączona do towarów w żaden sposób nie wskazywała na przeznaczenie tego sprzętu wyłącznie do użytku profesjonalnego. Zakwestionowany sprzęt spełnia definicję sprzętu, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, co wyraźnie określa definicja sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych zawarta w art. 4 pkt 14 w/w ustawy. Argumentacja strony odnosząca się do profesjonalnego charakteru sprzętu oferowanego do sprzedaży nie ma w tym przypadku uzasadnienia faktycznego ani prawnego.

Treść art. 13 ust. 1 w/w ustawy jest podzielona na dwa ustępy, z których pierwszy odnosi się do obowiązku nałożonego na wprowadzającego sprzęt dołączenia do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1. Powyższe odnosi się do zakazu umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami i konieczności oznakowania sprzętu symbolem selektywnego zbierania – „przekreślonym koszem”. Na gruncie niniejszej sprawy symbol selektywnego zbierania – „przekreślony kosz” znajdował się na wszystkich zakwestionowanych partiach towarów. Tym samym nie doszło do naruszenia art. 13 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy.

Natomiast podczas kontroli ustalono, że przedsiębiorca jako dystrybutor naruszył zakaz określony w art. 39 pkt 3 w/w ustawy udostępniania na rynku sprzętu bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, który nakłada obowiązek dołączania informacji do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych niezależnie od faktycznej obecności w danym sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin, czy części składowych lub ich braku.

Zgodnie z aktualnym orzecnictwem sądów administracyjnych, przepisy nakładające na dystrybutorów określone obowiązki względem użytkowników sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych należy interpretować szeroko w stosunku do treści tych obowiązków a nie ściśle w sposób ograniczający prawa użytkowników do informacji. Tym samym nie należy obowiązkowi informacyjnego określonego w art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy polegającego na obowiązku informowania użytkowników o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych ograniczać wyłącznie do przypadków faktycznej zawartości niebezpiecznych substancji w tym sprzęcie.

Na marginesie należy wskazać, że przedsiębiorca po kontroli poinformował, że zwrócił się do dostawców kwestionowanych towarów o uzyskanie wyjaśnień i brakujących informacji wynikających z art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy i otrzymał odpowiedź dotyczącą pierwszego wymienionego w protokole zakwestionowanego sprzętu czyli Szlifierki kątowej Metabo WEV

850-125. Strona załączyła do akt sprawy wyłącznie opinię prawną odnoszącą się do tej szlifierki. Z opinii profesjonalnego prawnika wynika, że obowiązek informowania o skutkach dla środowiska pojawia się dopiero w sytuacji, w której w sprzęcie elektrycznym lub elektronicznym znajdowałyby się jakiekolwiek substancje niebezpieczne. Przedsiębiorca nie dołączył do akt sprawy innych odpowiedzi odnoszących się do pozostałych trzech sprzętów, które w przeciwieństwie do ww. szlifierki kątowej podłączanej do elektryczności wyposażone były w akumulatory, które stanowią część składową rzeczy. Należy też wskazać, że producentem dwóch sprzętów oznaczonym znakiem firmowym Metabo był ten sam przedsiębiorca i jeżeli udzielił odpowiedzi odnośnie elektrycznej szlifierki kątowej to niezrozumiałe jest dlaczego nie udzielił odpowiedzi odnośnie akumulatorowej wiertarko-wkrętkarki Power Maxx BS Basic Metabo.

Odnosząc się do powyższego stanowiska należy wskazać, że w przepisach brak jest mowy o terminie przywołanym w w/w opinii prawnej odnoszącym się do ograniczenia obowiązku informacyjnego do sytuacji, w której w sprzęcie elektrycznym lub elektronicznym znajdują się jakiekolwiek substancje niebezpieczne. Obowiązek informacyjny określony w art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy powstaje w momencie wprowadzenia do obrotu sprzętu. W przepisie też jest mowa o potencjalnych a nie faktycznych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych.

Potencjalne, czyli hipotetyczne skutki a nie faktyczne skutki zostały również przywołane w art. 14 ust. 2 lit. d dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz. Urz. UE L 197 z 24.07.2012, str. 38, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2012/19/UE”. Ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy. Art. 14 ust. 2 tej dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownicy EEE w gospodarstwach domowych otrzymali niezbędne informacje dotyczące: (...) „potencjalnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzkiego, wynikających z obecności substancji niebezpiecznych w EEE”.

W tym miejscu należy wskazać, że skrót „WEEE” używany w tej dyrektywie odnosi się do zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego a skrót „EEE” odnosi się do sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w swoim wyroku z dnia 7 lipca 2023 r. (sygn. akt V SA/Wa 756/22) orzekł: „Odnosząc się do podniesionego zarzutu dot. naruszenia art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy, zgodnie z którym wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, to należy wyjaśnić, że ustawa nie zawiera rozwiązań, które przewidywałyby możliwość zwolnienia się z tego obowiązku, jak np. sugerowana przez stronę sytuacja, iż kontrolowany sprzęt nie zawiera składników wymienionych w powołanym przepisie. Taka okoliczność nie ma bowiem znaczenia prawnego, gdyż obowiązek zamieszczenia informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzkiego substancji czy elementów znajdujących się w tym sprzęcie jest bowiem całkowicie niezależny od tego czy te skutki faktycznie występują. (...) Brzmienie powołanego przepisu wskazuje, iż należy go interpretować możliwie szeroko, a więc

obowiązku informacyjnego nie można ograniczać tylko do sytuacji gdy sprzęt elektryczny faktycznie substancje niebezpieczne zawiera (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 07.11.2018 r. sygn. akt VI SA/Wa 1503/18).”

Kontrolowany przedsiębiorca będący dystrybutorem nie spełnił obowiązków, określonych w art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie stanowiącym, że dystrybutor jest obowiązany do udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Obowiązek wynikający z art. 13 ust. 1 w/w ustawy nałożony jest na wprowadzającego sprzęt, natomiast na dystrybutora w myśl art. 39 pkt 3 w/w ustawy nałożony jest zakaz udostępniania na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez załączonych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1-2 w/w ustawy.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy na wprowadzającego sprzęt nałożony jest obowiązek w zakresie dołączania do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych ograniczać wyłącznie do faktycznego istnienia w tym sprzęcie niebezpiecznych substancji. Powyższy obowiązek nałożony na wprowadzającego sprzęt powiązany jest z wykładnią systemową wynikającą z art. 13 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy, który odnosi się do obowiązku nałożonego na wprowadzającego sprzęt dołączania do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 w/w ustawy.

Powyższe ma służyć zapewnieniu zdrowia i życia ludzi.

Zgodnie z motywem (25) dyrektywy 2012/19/UE:

„Do celów skutecznego zbierania WEEE niezbędne jest przekazanie użytkownikom informacji w sprawie wymogu zaniechania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz wymogu selektywnej zbiórki WEEE, a także w sprawie systemów zbierania i ich znaczenia dla gospodarowania WEEE. Informacje te wymagają właściwego oznaczania WEEE, który mógłby skończyć w koszach na śmieci lub podobnych punktach zbierania odpadów komunalnych.”

Zgodnie z motywem (14) dyrektywy 2012/19/UE

„Selektywna zbiórka stanowi warunek konieczny do zagwarantowania właściwego przetwarzania i recyklingu WEEE oraz jest niezbędna do osiągnięcia wybranego w Unii poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Konsumenci muszą się aktywnie przyczyniać do pomyślnej realizacji takiej zbiórki oraz należy ich zachęcać do zwrotu WEEE (...)”.

Tym samym obowiązek informacyjny z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie ma na celu zagwarantowanie w Unii wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Obowiązek ten jest związany z koniecznością poinformowania konsumentów w celu zaniechania przez konsumentów pozbywania się WEEE (zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego) jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz zapewnienia wymogu selektywnej zbiórki WEEE. Tym samym powyższe informacje mają na celu aktywizowanie konsumentów do przedsięwzięcia odpowiednich działań.

Zgodnie z motywem (9) dyrektywy 2012/19/UE:

„Zakres stosowania niniejszej dyrektywy powinien obejmować wszelkiego rodzaju EEE używany przez konsumentów oraz EEE przeznaczony do użytku profesjonalnego. Niniejszą dyrektywę powinno się stosować bez uszczerbku dla prawodawstwa unijnego w sprawie bezpieczeństwa oraz wymogów zdrowotnych chroniących wszystkie podmioty mające styczność z WEEE, a także dla specyficznego prawodawstwa unijnego w sprawie gospodarowania odpadami, w szczególności dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów.”

Tym samym należy wskazać, że powoływanie się przez stronę na profesjonalny charakter sprzętu w odniesieniu do naruszenia przez stronę ustawowego zakazu udostępniania na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych bez załączonych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1-2 w/w ustawy w stosunku do kwestionowanego sprzętu nie ma swojego uzasadnienia faktycznego ani prawnego, ponieważ w myśl wykładni celowościowej postanowienia dyrektywy powinny odnosić się również do sprzętu profesjonalnego.

Prezes Urzędu stwierdził, że powyższe okoliczności nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej. Miarkując wysokość kary pieniężnej wzięto pod uwagę treść art. 93 ust. 3 w/w ustawy, który stanowi, że: „Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu”.

Stopień szkodliwości i zakres naruszenia: Kontrolowany przedsiębiorca będący dystrybutorem udostępnił na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez załączonych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1-2 w/w ustawy polegających na obowiązku informowania użytkowników o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Naruszenie zakazu udostępniania na rynku sprzętu bez wymaganych informacji nie przyczynia się do prawidłowej organizacji selektywnej zbiórki stanowiącej warunek konieczny do zagwarantowania właściwego przetwarzania i recyklingu WEEE co jest niezbędne do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Tym samym rodzaj i zakres tego naruszenia odnoszący się do dużej ilości użytkowników tego sprzętu ma charakter poważny. Stwierdzone naruszenie odnosiło do informacji, które powinny znajdować się przy objętym kontrolą sprzęcie, a obowiązkiem przedsiębiorcy jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności, wypełnienia tych obowiązków i ich respektowania. Stopień szkodliwości naruszenia został określony jako poważny a zakres naruszenia jako znaczny.

Okres trwania naruszenia: Okres trwania naruszenia przepisów w odniesieniu do obowiązków określonych w art. 39 pkt 3 ww. ustawy ustalono na podstawie dokumentów potwierdzających zakup towarów. Przedmiotowe produkty zostały zakupione przez kontrolowanego na podstawie następujących faktur: Szlifierka kątowna Metabo WEV 850-125, kod EAN 4007430338129 - faktura VAT 138/2003 z dnia 13.02.2023 roku, Akumulatorowa wiertarko-wkrętarka Power Maxx BS Basic Metabo 12V, kod EAN4061792188242 - faktura VAT 929/2003 z dnia 25.09.2020 roku, Akumulatorowa wiertarko-wkrętarka udarowa Milwaukee M 12 BDD-201C, kod EAN 4058546372330 - faktura VAT 251/2022 z dnia

14.03.2022 roku, Pilarka szablasta akumulatorowa C 12 HZ-0 Milwaukee, kod EAN 4002395236367- faktura VAT 1296/2021 z dnia 03.12.2021 roku. Tym samym okres trwania naruszenia został określony jako znaczny.

Dotychczasowa działalność podmiotu - okoliczność przemawiająca na korzyść strony to stwierdzenie naruszenia przepisów ww. ustawy po raz pierwszy, jak również brak uchybień w zakresie zamieszczenia informacji o możliwościach zwrotu zużytego sprzętu. Sprawdzenie wymagań określonych w przepisach art. 37 oraz art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie było przeprowadzone przez Podlaskiego WIIH po raz pierwszy w przedsiębiorstwie strony postępowania. Kontrolowany podjął już w trakcie kontroli, działania mające na celu wyeliminowanie ujawnionych nieprawidłowości.

Zgodnie z art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie administracyjne kary wynoszą w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 26 - od 5000 zł do 500 000 zł. Na tej podstawie, kara pieniężna została nałożona na stronę w najniższej możliwej wysokości - 5000 zł.

Przepisy ustawy o zużytym sprzęcie w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazują właściwym organom wymierzyć jedną karę podmiotowi, który nie wykonywał obowiązków określonych ww. przepisami, choćby nastąpiła niezwłoczna próba usunięcia nieprawidłowości. Wykazanie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Artykuł 91 tej ustawy stanowi bowiem, że "administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto (...)". Nie wskazuje się tu więc na możliwość ukarania podmiotu, który nie dopełnił określonych obowiązków, ale przepis ten stanowi obligatoryjny nakaz jej nałożenia. (patrz wyrok: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 15 stycznia 2020 r., sygn. akt VI SA/Wa 1989/19).

Z akt administracyjnych sprawy i zgromadzonych w nich dowodów jednoznacznie wynika, że przedsiębiorca nie dowiódł, aby zachował wszelką staranność, jakiej wymaga art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Wskazany przepis stanowi, że jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy, nie było podstaw do odstąpienia od wymierzenia przedsiębiorcy przedmiotowej kary, skoro przeprowadzona kontrola jednoznacznie wykazała, że kontrolowany przedsiębiorca nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku. Strona w postępowaniu nie przedstawiła dowodów, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć.

W stosunku do strony nie została wydana decyzja o odstąpieniu od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu, ponieważ organ nie uwzględnił przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa. Decyzja I instancji zawiera analizę przesłanki wagi naruszenia prawa, której nie oceniono jako znikomej.

Aby można było zastosować odstąpienie od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA jednocześnie powinny być spełnione dwie przesłanki: znikoma waga naruszenia prawa jak i zaprzestanie przez stronę naruszania prawa. Pierwsza przesłanka określona w art. 189f § 1 pkt 1 KPA odnosi się do obligatoryjnego zastosowania przez organ odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa. Ustawodawca jako pierwszą przesłankę wskazał znikomą wagę naruszenia prawa ale poprzez spójnik „a” wzmocnił ją następną przesłanką odnoszącą się do zaprzestania naruszania prawa, co należy rozumieć w ten sposób, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa ma zastosowanie o ile strona zaprzestanie naruszania prawa. Powyższe oznacza, że obydwie przesłanki są ze sobą powiązane i wzajemnie się uzupełniają. Dlatego też art. 189f § 1 pkt 1 KPA należy rozumieć w ten sposób, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Tym samym zaistnienie jednej przesłanki np. zaprzestania naruszania prawa nie jest wystarczające do zastosowania w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu publicznego, którym jest ochrona zdrowia i życia ludzi.

Ustawodawca nigdzie nie wskazał okoliczności, którymi organ powinien kierować się przy wartościowaniu stopnia klasyfikacji naruszenia prawa, który ma być "znikomy". W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że ocena znikomości musi być zindywidualizowana, a więc odnosząca się zarówno do sytuacji zobowiązanego podmiotu, jak i okoliczności, w których doszło do naruszenia oraz jego wagi z punktu widzenia interesu publicznego. Chodzi tu o realizację w odniesieniu do sankcji administracyjnej funkcji ochronnej polegającej na ochronie wartości realizowanych przez normy prawa administracyjnego oraz funkcji pomiaru wagi chronionego dobra mierzonej stopniem dolegliwości sankcji administracyjnej w relacji do społecznej wagi chronionych wartości. (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 września 2022 r., sygn. akt II GSK 744/19).

Odnosząc się do chronionych wartości i dóbr, to strona naruszyła zakaz udostępniania na rynku sprzętu bez załączonych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1-2 w/w ustawy co powoduje, że użytkownicy nie mogli zapoznać się z przepisami prawa dotyczącymi ich uprawnień związanych ze użytym sprzętem. Brak tych informacji mógł spowodować niezgodne z przepisami gospodarowanie przez użytkowników użytym sprzętem. Strona jest przedsiębiorcą prowadzącym profesjonalną działalność gospodarczą i powinna znać i stosować przepisy prawa, które dotyczą jej działalności gospodarczej i tym samym nie można jej przypisać braku zawinienia. Ponadto cele zostały określone w art. 1 w/w ustawy, który brzmi: „Ustawa określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zwanego dalej „zużyтым sprzętem”, i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania.” Udostępnienie na rynku sprzętu bez wymaganych informacji mógł spowodować niezgodne z przepisami gospodarowanie przez konsumentów użytym sprzętem, co ma bezpośredni wpływ

na ochronę środowiska a tym samym na zdrowie i życie ludzi. Tym samym pomimo spełnienia przesłanki zaprzestania naruszania prawa, w ocenie Prezesa Urzędu, nie została spełniona przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, co uniemożliwia zastosowanie w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Podobnie w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania art. 189f § 1 pkt 2 KPA z uwagi na fakt, że za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Przepis ten nie ma w tym przypadku zastosowania, ponieważ inny organ nie nakładał na terenie podlegającemu kognicji Podlaskiego WIIH, kar pieniężnych za naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 KPA gdzie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 KPA organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Strona naruszyła zakaz ustawowy i udostępniła na rynku sprzęt bez wymaganych informacji, dlatego też nie jest możliwe spełnienie celów dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna czyli celów związanych z gospodarowaniem zużytym sprzętem elektrycznym i elektronicznym po zawarciu umowy z nabywcami tego sprzętu.

Zasadnie zatem Organ I instancji nie zastosował w przedmiotowej sprawie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Odnosząc się do zarzutów strony niezastosowania przez organ I instancji art. 7a i 81a KPA należy wskazać, że te przepisy nie mają w tym przypadku zastosowania. Zgodnie z art. 7a KPA wątpliwości dotyczące wykładni należy rozstrzygać na korzyść strony. Przede wszystkim należy wskazać, że o wystąpieniu wątpliwości w rozumieniu przepisu art. 7a § 1 KPA można mówić, gdy po skorzystaniu z wszelkich dostępnych metod wykładni nie można ustalić w sposób jednoznaczny treści normatywnej przepisu. (patrz: wyrok NSA sygn. akt II OSK 39/20 z 27 kwietnia 2020 r.) Treść normatywna przepisów ustawy o zużytym sprzęcie jest jasna i niebudząca wątpliwości. W orzecznictwie sądów administracyjnych przepisowi prawnemu określönemu w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie nadano jednoznaczne znaczenie, stwierdzając, że obowiązek zamieszczenia informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzkiego substancji czy elementów znajdujących się w tym sprzęcie jest całkowicie niezależny od tego czy te skutki faktycznie występują. W swoim wyroku z 6 lipca 2021 r., sygn. akt I OSK 2501/20, Naczelny Sąd Administracyjny orzekł: „Organ administracji publicznej nie może zastosować zasady wyrażonej w art. 7a KPA zwłaszcza wtedy, gdy przepisowi prawnemu stanowiącemu podstawę prawną decyzji nadano jednoznaczne znaczenie w utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych. Na korzyść strony rozstrzygane są

wątpliwości co do znaczenia przepisu prawnego.”

Przepis art. 81a § 1 KPA odnoszący się do rozstrzygnięcia wątpliwości co do stanu faktycznego na korzyść strony również w tym przypadku nie miał zastosowania. Stan faktyczny sprawy został określony prawidłowo, w sposób jednoznaczny i w sposób niebudzący wątpliwości, co ma swoje odzwierciedlenie w protokole kontroli, do którego strona nie wniosła uwag w ustawowym terminie. W myśl tezy wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 września 2022 r., II SA/Go 297/22: „Celem art. 81a § 1 KPA jest przeciwdziałanie przyjmowaniu przez organ wersji niekorzystnej dla strony w sytuacji, w której w sprawie są co najmniej dwie zasadniczo sprzeczne, ale równie prawdopodobne w realiach danej sprawy, możliwe wersje stanu faktycznego. Zastosowanie art. 81a § 1 KPA (tj. zasady uwzględnienia wątpliwości na korzyść strony skarżącej) jest dopuszczalne w sytuacji, w której po zebraniu wszelkiego dostępnego materiału dowodowego stan faktyczny sprawy będzie niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Przesłanka niedających się usunąć wątpliwości występuje zatem, gdy nie ma dowodów i nie ma możliwości ich uzyskania. Zasada ta bowiem oznacza, że wątpliwości faktyczne rozstrzygnąć należy na korzyść strony tylko wtedy, gdy przez reguły oceny dowodów wskazane w art. 80 - 81 KPA organ nie jest w stanie ustalić jednoznacznie stanu faktycznego. Wchodzą bowiem w grę dwie (lub więcej) równie prawdopodobne wersje zdarzeń. W takim przypadku organ jest zobligowany wybrać taką, która jest najbardziej korzystna dla strony.”

Odnosząc się do zarzutu strony naruszenia art. 7, art. 77 i art. 6 KPA, gdzie strona interpretuje naruszenie tych przepisów poprzez pryzmat niewyjaśnienia w toku postępowania administracyjnego - czy w elektronarzędziach wskazanych w decyzji I instancji znajdują się jakiegokolwiek substancje niebezpieczne skutkujące koniecznością załączenia do nich informacji o której mowa w art 13 ustawy o zużytym sprzęcie, to należy wskazać, że w ocenie Prezesa Urzędu te przepisy nie zostały naruszone. Zarzut naruszenia art. 7 i 77 § 1 KPA poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ materiał dowodowy przez Organ pierwszej instancji został zebrany i rozpatrzony w sposób wyczerpujący, a fakty mające znaczenie dla załatwienia sprawy i zastosowania określonej normy prawa zostały w sposób prawidłowo ustalone.

Organ I instancji działał na podstawie prawa i w jego granicach, podejmując wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy. Również dokonanej ocenie stanu faktycznego sprawy nie można zarzucić dowolności, organ merytorycznie i poprawnie uzasadnił zaskarżoną decyzję, podpierając ją logicznymi wnioskami. W rezultacie wywody zawarte w odwołaniu, zdaniem Prezesa Urzędu, stanowią polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonej decyzji. Ochrona praworządności i interes społeczny i słuszny interes obywateli określony w art. 7 KPA nie może odnosić się wyłącznie do postępowania zainicjowanego wnioskiem strony ale musi uwzględniać też rolę decyzji w aspekcie zapewnienia praworządności i interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, której wyeliminowania z obrotu prawnego żąda strona. Interesem społecznym i słusznym interesem obywateli jest określona w art. 1 ustawy o zużytym sprzęcie ochrona środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania nim.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 6 KPA, to należy wskazać, że organ działał na podstawie przepisów prawa, decyzja był przekonująco uzasadniona zarówno co do faktów jak i co do prawa a ostateczne rozstrzygnięcie jest ich logiczną konsekwencją. Organ nie pominął istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy materiałów dowodowych i nie dokonał oceny tych materiałów wbrew zasadom logiki lub doświadczenia życiowego.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 KPA Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez Organ drugiej instancji oceny, że decyzja Organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez Organ drugiej instancji. Prezes Urzędu przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez Organ pierwszej instancji oraz uznał, że Podlaski WIIH zasadnie nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5000 zł (pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora wynikających z art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie polegających na udostępnieniu na rynku czterech partii wyrobów przeznaczonych dla gospodarstw domowych bez informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, określonych w art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy.

Tym samym decyzja Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku nr DS.23.2023 (sygn. akt 8361.43.2023.JSL) z dnia 15 czerwca 2023 r. powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora Departamentu
Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/